

Karenstidens Ophævelse; ikke fra et eneste Medlem af dette høje Ting eller det andet høje Ting rejstes der Kritik derimod. Der blev rejst Kritik mod en enkelt anden Paragraf, men mod Karenstidens Ophævelse ingen. I hvilken Grad alle den Gang ansaa Bestemmelsen for nødvendig, skal jeg godtgøre ved blot at nævne et Par Udtalelser. Socialdemokraternes Ordfører anbefalede Lovforslaget og kom, som sagt, ikke ind paa, at der var nogen som helst Betænkelighed ved dette Spørgsmaal; han sagde, det skulde han slet ikke røre ved. Venstres Ordfører var Hr. Jensen-Sønderup, der gav Tilslutning til Lovforslaget, „baade til det Princip, som laa til Grund for det, og til de enkelte Bestemmelser deri“. Jeg behøver ikke at sige mere, for det var i øvrigt en lang Fremhævelse af, hvorledes Venstre altid havde stillet sig paa det Standpunkt, at man skulde hjælpe de arbejdsløse gennem denne Arbejdsløshedsordning. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel roste mig for, at jeg i Tide havde forberedt dette Lovforslag, saa tidligt, at det kunde være paa Pletten lige i det Øjeblik, der var Brug for det. Det er en Ros, som det er særdeles behageligt for en Minister at modtage. En Minister, der først længe bagefter kommer med Forslag, som er nødvendige, skulde tænke paa, at det er ganske behageligt at faa Ros for, at man i Tide, et halvt Aar forinden noget er nødvendigt, har det i Orden, fordi man ved, det kommer. Efter at det ærede Medlem Hr. Fraenkel saaledes havde rost mig, sagde han angaaende Hjælpen til Arbejderklassen i det hele, ogsaa dem, der stod udenfor Arbejdsløshedskasserne, at „man har nu valgt at benytte de bestaaende Arbejdsløshedskasser til Hjælpen, og jeg tror ogsaa, det er et naturligt og rigtigt Valg.“ Og det ærede højst besindige Medlem Hr. Søren Svendsen sagde: „Jeg personlig har haft særlig Anledning til at beskæftige mig med Spørgsmaalet som Medlem af Arbejdsløshedsnævnet, og jeg for mit Vedkommende kan i Hovedsagen give min Tilslutning til det og billige alle de foreslaaede Forandringer“. Og mod Karenstidens Ophævelse gjorde han ikke en eneste Indvending. Jeg tror derfor, at hele den højtærede Socialministers Fremstilling af denne Sag som et socialt Overbud, jeg havde gjort mig skyldig i af Lyst til at brillere paa en eller anden Maade, skulde han hellere have ladet være med, thi han vil af alle disse Udtalelser se, at det, jeg gjorde, var at gøre noget nødvendigt i en ekstraordinært vanskelig Situation. — Men Erindringen forskyder sig jo undertiden!

Med Hensyn til Ulykkesforsikrings-

præmierne, som jeg nævnte, var den højtærede Socialminister ogsaa imødekommende. Han erkendte, at de var for store, og syntes, det kunde være rimeligt at søge at komme til billigere Præmier for det, Arbejderne fik gennem Forsikringerne. Det ærede Medlem Hr. Sven Trier mener aabenbart, at dette Spørgsmaal er ganske uden Betydning, at det ikke spiller nogen større Rolle for Industrien og slet ingen for Landbruget. Men hvis det ærede Medlem kom ud og drøftede det i Kredse, som man nødvendigvis kommer i Forbindelse med, naar man repræsenterer en Landbefolkning, vilde han vide, hvordan smaa Arbejdsgivere baade indenfor Haandværk og Landbrug for Øjeblikket er i en saadan Situation, at man aldeles ikke kan betragte disse Ulykkesforsikringspræmier som noget, der slet ikke betyder noget for de vedkommende. Alting sammenlagt gør det nødvendigt for Staten, hvis disse skal kunne komme igennem Vanskelighederne, at bringe ogsaa disse Ulykkesforsikringspræmier ned, og den højtærede Minister stillede sig jo ogsaa velvilligt deroverfor.

Der var dernæst et Spørgsmaal, jeg berørte, som gav den højtærede Socialminister Anledning til med en munter Anekdote at skildre det betænkelige i at falde i dybe Tanker. Nu, ærede Medlemmer, man behøver slet ikke dybe Tanker for at berøre det Spørgsmaal, jeg nævnte, man behøver blot ganske simpelt at tænke, slet ikke andet, saa melder sig i samme Øjeblik Kontrasten mellem det, at vi for Øjeblikket staar i Overvejelser vedrørende store Statsanstrengelser for at bringe Arbejde i Gang, og at vi saa til Foraaret staar overfor en Lønkamp, som muligvis fra anden Side vil bringe Arbejde til Standsning. Denne Modsætning mellem Statens Bestræbelser og en Ordning som den, der nu bestaar, hvorefter man fra de Kredse, for hvis Skyld Staten sætter sig i Risiko og store Garantier, kan gøre hele dette Arbejde unyttigt, denne Modsætning melder sig for den, som blot tænker over Tingene — dybt at tænke behøver man aldeles ikke i den Anledning. Nu har den højtærede Socialminister senere draget den Slutning heraf eller af andre Udtalelser, som er fremsat i Anledning af dette Spørgsmaal, at man vil beskyldte Arbejderklassen for at forberede en stor Arbejdsstandsning. Det er fuldkommen urimeligt! Hverken for Arbejdsgiverne eller for Arbejderne ligger der i Fremhævelsen af det Faktum, at en Lønkamp undertiden medfører store Arbejdsstandsninger, nogen som helst Tilbøjelighed til at antage,